

neden af, fra Værgeraadene, og godkendes af Ministeriet. — Nr. 32 gaar ud paa, at den Undervisning, der gives paa saadanne Børnehjem og Opdragelsesanstalter, skal „i det væsentlige“ være lige saa fyldig og god som den, der gives i en almindelig Folkeskole; i Forslaget staar „i det mindste“. — Nr. 33 ændrer Ordet „regelmæssige“ til „stedlige“; efter Forslaget kunde det se ud, som om der skulde udføres næsten daglige, regelmæssige Tilsyn med disse Opdragelsesanstalter. Det er ikke Meningen, og derfor er Ændringen foreslaaet. — Ændringen Nr. 35 gaar ud paa det, der allerede er antydet, at man saa vidt muligt skal undgaa Udtrykket „strengere Art“. Her er det første Sted, hvor det forekommer, og man har derfor stillet Ændring. Senere hen ville vi møde det flere Gange. Man har ombyttet Ordene „af mildere, dels af strengere Art“ med „almindelige, dels bestemte for særlig vanskelige Børn“. Nr. 36 angaar det samme.

Under Nr. 37 foreslaas andet Stykke af § 28 affattet saaledes:

„Staten opretter 2 Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn, en for Piger og en for Drengene, hvis Alder ved Anbringelsen er henholdsvis 14 og 16 Aar eller derover. Den første skal kunne optage indtil 30 Piger, den sidste indtil 50 Drengene. Hvis i øvrigt det fornødne Antal Opdragelsesanstalter ikke ad anden Vej oprettes, søger Staten for deres Tilvejebringelse.“

Gennem de Forhandlinger, der have været førte med de nuværende Forstandere for Børnehjem og Opdragelsesanstalter, har man nemlig faaet det Indtryk, at der er ikke ret mange af dem, der havde Lyst til at komme i Lag med de Individuer, man kalder de særlig vanskelige Børn. Derfor have vi ment, at det bestemt burde fastslaas i Lovforslaget, at Staten skal tage sig af disse Børn og bygge eller foranstalte bygget de to Opdragelsesanstalter. Bliver Antallet større end det Antal, der skal kunne optages i dem, skal Staten bygge flere. — Nr. 38 er atter et Eksempel paa den omtalte Bestræbelse for at undgaa Ordet „strengere Art“. — Ændringsforslag Nr. 39 indeholder en ret væsentlig Ændring. I Lovforslaget indeholder § 32 bestemte Disciplinærstraffe, som Forstanderne maatte anvende i visse Tilfælde. Som allerede nævnt har Udvalget været enig om, at Loven burde have en saadan Karakter, at hverken Børn eller Forældre skulde faa Følelsen af, at de

mest ere Straffeanstalter. Og alle de Opdragere, som have sat sig til deres Livs Opgave at bestyre saadanne Anstalter, hvilket selvfølgelig er en meget vanskelig Opgave, have i den Samtale, vi have haft med dem, udtalt, at de ikke holde meget af disse Straffebestemmelser, men lige saa enige vare de om, at legemlig Revselse ikke kunde undværes. I den Retning gik deres Erfaring, men de vilde ikke have det sat i System, saaledes at der var angivet bestemte Straffe for bestemte Forseelser. Udvalget mente da, at man tjener Sagen bedst ved at slette denne Paragraf og i Stedet indføre, at der skal være almindelig Hustugt paa saadanne Anstalter, at altsaa et Barn, der opdrages, det være sig i et Plejehjem, et Optagelseshjem, et Børnehjem eller en Anstalt for særlig vanskelige Børn, skal være undergivet almindelig Hustugt. Dermed har Udvalget ment, hvad ogsaa er anført i Betænkningen, ikke alene at Forstanderne og Plejefædrene have samme Ret til at straffe Børnene som Forældrene have, men at de ogsaa have samme Pligt og Ansvar som disse overfor Børnene. Derved tror Udvalget, at Forholdet bliver det bedste mellem Opdragere og Børn, og er deri enig med de Forstandere, der virke for Tiden. Der var dog en Ting, som udtrykkelig blev nævnt af disse Opdragere, og det var: sulte vore Børn ville vi ikke, og de ønskede det udtrykkelig forbudt i Loven. Udvalget har derfor tilføjet, at Sultestrafte ikke maa anvendes.

Man har nogle Hjem, saakaldte Optagelseshjem. Det er Steder, hvor Børnene sendes hen og skulle opholde sig en kortere Tid, for at der kan lægges Mærke til deres Karakter og til, hvorfra de Vanskeligheder, der ere hos dem, særlig kunne stamme. Vedkommende Forstander skal da gøre Indstilling til Værgeraadet om at sende Barnet paa denne eller hin Anstalt, som han tror er den bedste for det. Der som disse Optagelseshjem ville anerkendes af Staten og falde ind under Loven, skulle de efter Ændringsforslag Nr. 40 være pligtige til midlertidigt at modtage saadanne Børn, som sendes dem af Værgeraadet. Det er noget, som de paa en vis Maade ikke selv ere saa meget glade ved, og det kunde være, at der kunde bruges et andet Udtryk. Dog tror jeg, at de nok ville acceptere dette Udtryk, at de have Pligt til at modtage dem, naar de saa ogsaa faa den største Bestemmelsesret over, hvor Barnet skal hen, naar det forlader Optagelseshjemmet.

Nr. 41, 42 og 43 ere Redaktionsæn-